ВСП НФК ЗВО ПДУ
ГЕРОЇ-ВИПУСКНИКИ

ВОНИ СТОЯЛИ НА ВАРТІ НАШОГО ЖИТТЯ

ПАМ’ЯТЬ… ЦЕ НЕ ПРОСТО ЧАСТИНА ІСТОРІЇ.
ПАМ’ЯТЬ… ЦЕ НАША СОВІСТЬ, БІЛЬ, НАША ГОРДІСТЬ.
ПАМ’ЯТЬ ПРО ВСІХ, ЧИЇ СЕРЦЯ ОБПАЛИЛА ВІЙНА…
ВСІХ, ХТО ПОЛІГ СМЕРТЮ ХОРОБРИХ…

СВІТЛА ТА НЕТЛІННА ПАМ'ЯТЬ НАВІЧНО ЗАЛИШИТЬСЯ
У НАШИХ СЕРЦЯХ ТА ІСТОРІЇ ВСП НФК ЗВО ПДУ…

ОВЧАРУК ВОЛОДИМИР БОРИСОВИЧ
(1979 - 2014)

ОВЧАРУК
Володимир Борисович
(08 вересня 1979 - 22 травня 2014)

Лейтенант Овчарук Володимир Борисович командир взводу 3-го батальйону 51-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України загинув 22 травня 2014 року, поблизу селища міського типу Ольгинка Волноваського району Донецької області під час збройного нападу на блокпост. Йому назавжди 34 роки.

Володимир ОВЧАРУК НАЗАВЖДИ 34 роки

Володимир Овчарук народився 08 вересня 1979 року в с. Велика Кужелева Кам'янець-Подільського району Хмельницької області у родині вчителів. Коли Володимиру виповнилося 3 роки сім'я переїхала проживати в с. Лисець, де він і навчався в школі. Обдарований і допитливий Володимир мав багато захоплень: грав на музичних інструментах, малював, захоплювався фотографуванням, згодом – знімав відео.

Закінчивши школу вступив в Новоушицький технікум механізації. Після завершення навчання у технікум іпрацював у місцевому колгоспі бригадиром тракторної бригади. Пізніше продовжив навчання у Хмельницькому національному університеті на механічному факультеті.

Під час навчання в університеті висловив бажання навчатись на військовій кафедрі. Після навчання отримав звання молодшого лейтенанта. По закінченні університету деякий час працював у приватного підприємця, а пізніше зайнявся власним бізнесом із ремонту сільськогосподарської техніки, придбав квартиру в Хмельницькому.

ОВЧАРУК
Володимир Борисович
(08 вересня 1979 – 22 травня 2014)

Похований Володимир Овчарук на кладовищі в рідному селі Лисець.
У Володимира залишились батьки, дружина та двоє дітей - син та донька.

З початком російської збройної агресії як офіцер запасу, лейтенант В. Б. Овчарук був мобілізований у травні 2014 року і призначений командиром взводу у третьому батальйоні 51-ої окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних сил України. Опинившись на передовій, мав завдання створити десять блок-постів під населеними пунктами Волновахою й Кураховим.

До Волновахи колону 51-ї бригади не пропустили проросійськи налаштовані місцеві мешканці. Наші військові отримали завдання вести роз'яснювальну роботу, уникаючи конфліктів, розповідають очевидці. Двома батальйонно-тактичними групами вони розподілилися по блок-постах. Найскладніший був десятий на дорозі між смт. Ольгинка й сел. Володимирівка біля регіонального ландшафтного парку "Великоанадолівський ліс". На ньому й розташувалася група взводу Володимира Овчарука з комбатом Полінкевичем. Налаштовані на мирне спілкування, військові допустили в розташування місцевих жителів, серед яких, як виявилося, були розвідники від сепаратистів.

Між 4 та 6 годинами ранку 22 травня 2014 року блокпост № 10 був атакований проросійськими сепаратистами «ДНР», які під'їхали до позицій української армії на інкасаторських машинах та почали несподіваний масований обстріл із вогнепальної зброї, у тому числі з кулеметів, РПГ, мінометів, ПЗРК. В результаті обстрілу здетонував боєкомплект однієї із бойових машин, що призвело до збільшення людських втрат внаслідок вибуху. У цьому бою Володимир Овчарук загинув разом із 15 своїми бойовими побратимами, серед яких був і комбат майор Леонід Полінкевич. 14 жовтня в госпіталі від поранень помер 17-й боєць, Михайло Рибак.18 було поранено. Втрати у тому бою під Волновахою стали найбільшими від початку АТО.

Вічна Пам’ять.... Вічна Слава... Вічна Шана Герою...

Указом Президента України № 311/2015 від 04.06.2015 року Овчарук Володимир Борисович нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни» (посмертно). Згідно рішення п'ятої сесії Хмельницької міської ради № 1 від 16 березня 2016 р. нагороджений Почесною відзнакою міської громади «Мужність і відвага» жителів м. Хмельницького (посмертно). Рішенням дев’ятої сесії Хмельницької міської ради № 3 від 26 жовтня 2016 р. присвоєно звання "Почесний громадянин міста Хмельницького" (посмертно).
У 2016 році в с. Лисець іменем Володимира Овчарука названа вулиця.

ОВЧАРУК ВОЛОДИМИР БОРИСОВИЧ
(1979 - 2014)

19 30
ДЗЮБЕЛЮК ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ
(1990 - 2014)

Старший лейтенант
Державної Прикордонної служби України
учасник російсько-української війни

ДЗЮБЕЛЮК
Олександр Миколайович
(23 липня 1990- 27 липня 2014)

НАЗАВЖДИ 24 https://memory.ye.ua/Oleksandr_Dzyubeluk

Старший лейтенант Дзюбелюк Олександр Миколайович народився 23 липня 1990 року у Новій Ушиці. Закінчив Новоушицький технікум Подільського державного аграрно-технічного університету, закінчив у 2011році - Національну академію Державної прикордонної служби — за спеціальністю офіцер управління основними підрозділами охорони державного кордону. Старший лейтенант, заступник начальника мобільної прикордонної застави мобільної прикордонної застави «Могилів-Подільський». Понад 2 місяці з підлеглими тримав оборону на пункті пропуску «Довжанський».

Старший лейтенант Олександр Дзюбелюк загинув у віці 24 років під час артилерійського обстрілу прикордонного пункту «Довжанський», що на кордоні з Російською Федерацією. Того ж дня, 27 липня 2014 року, від мінометного обстрілу загинули й три його бойові побратими з Могилів-Подільського прикордонного загону. Сам Олександр Дзюбелюк був родом із села Каскада Новоушицького району. І щоб вшанувати пам'ять бійця, у 2014 році його ім’я внести на Алею Слави Героїв і відкрили меморіальну дошку на фасаді Новоушицького коледжу, де Олександр навчався. А сьогодні, 28 квітня, у селі Каскада на честь Олександра Дзюбелюка перейменували ще й вулицю, де він мешкав разом із батьками. Рідні прикордонника, згадуючи його життя, не могли стримати сліз. Церемонія перейменування відбулася біля будинку батьків Олександра. Окрім рідних і друзів, туди також приїхали побратими Олександра з військової частини у Могилів-Подільському і персонал Національної прикордонної академії у Хмельницькому, Новоушицького коледжу, де він навчався. Вулицю Лісну перейменували на вулицю Олександра Дзюбелюка.

Вулиця, Алея Героїв і дошка: на Хмельниччині увіковічнили пам’ять загиблого в АТО прикордоника (28.04.2017) http://ye.ua/news/news_30061.html Щоб вшанувати пам'ять бійця, у 2014 році його ім’я внесли на Алею Слави Героїв і відкрили меморіальну дошку на фасаді Новоушицького коледжу, де Олександр навчався. А 28 квітня 2017року, у селі Каскада на честь Олександра Дзюбелюка перейменували ще й вулицю, де він мешкав разом із батьками. Рідні прикордонника, згадуючи його життя, не могли стримати сліз. Церемонія перейменування відбулася біля будинку батьків Олександра. Окрім рідних і друзів, туди також приїхали побратими Олександра з військової частини у Могилів-Подільському і персонал Національної прикордонної академії у Хмельницькому, де він навчався. Вулицю Лісну перейменували на вулицю Олександра Дзюбелюка.

Вічна Пам’ять.... Вічна Слава... Вічна Шана Герою...

ДЗЮБЕЛЮК

Олександр Миколайович

(23 липня 1990- 27 липня 2025)

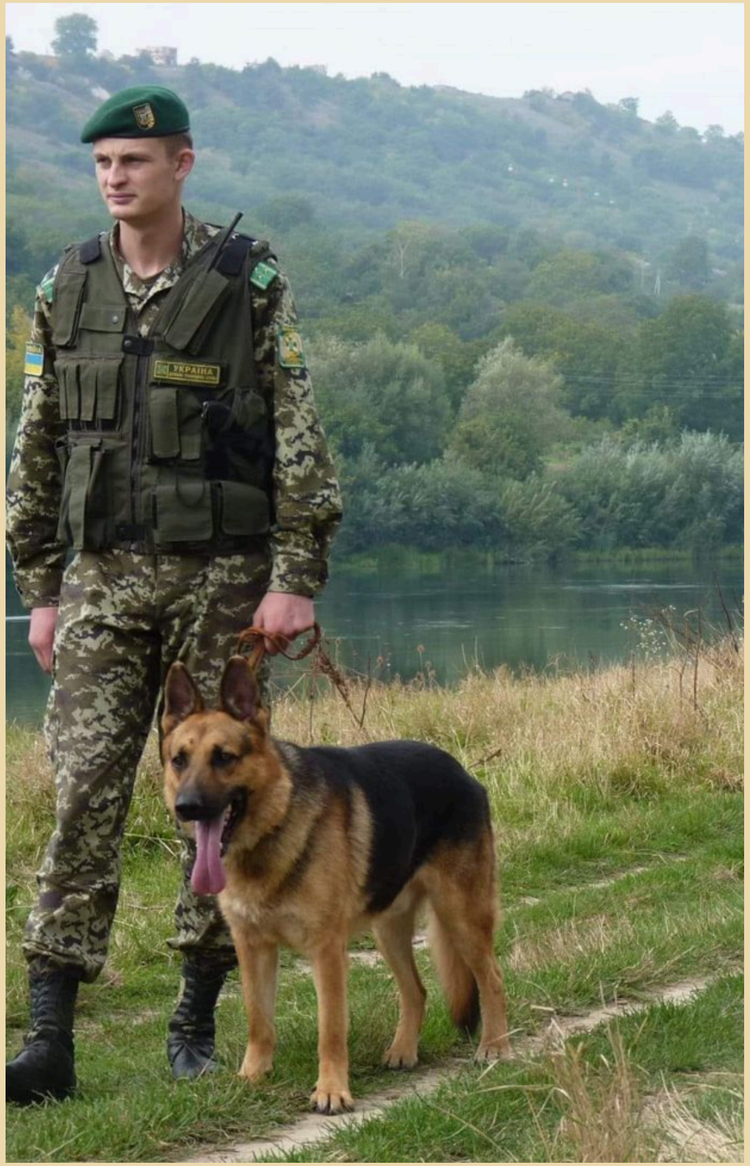

ДЗЮБЕЛЮК ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ
(1990 - 2014)

19 30
ЯНЕВИЧ ВОЛОДИМИР АНАТОЛІЙОВИЧ
(1993 - 2015)

ЯНЕВИЧ

Володимир Анатолійовичвич

(23 червня 1993- 15 лютого 2015)

ВОЛОДИМИР ЯНЕВИЧ НАЗАВЖДИ 21

Дата та місце народження: 23 червня 1993 р., с. Миролюбне, Старокостянтинівський район, Хмельницька область.

Дата та місце загибелі: 15 лютого 2015 р., с. Логвинове, Бахмутський район, Донецька область. Звання: Солдат.

Підрозділ: 3568-а зенітна технічна ракетна база.

Володимир загинув 15 лютого 2015 р. поблизу Логвинове під час доставки боєприпасів автомобілем «Урал» з міста Артемівськ (Донецька область) до Дебальцеве. Того дня військовий повертався з бойового завдання по доставці боєприпасів на околиці села Логвинове. Автомобіль "Урал", де знаходився Володя, потрапив під обстріл. Хлопець отримав вогнепальні поранення, несумісні з життям. Залишилися батьки і молодший брат.

Місце поховання: с. Миролюбне, Старокостянтинівський район, Хмельницька область. Портрет на меморіалі "Стіна пам'яті полеглих за Україну" у Києві: секція 6, ряд 8, місце 26.

Указом Президента України № 436/2015 від 17 липня 2015 року, "за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі", нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Вічна пам'ять і шана Героям!!!

Володимир Анатолійович
(23 червня 1993- 15 лютого 2015)

ЯНЕВИЧ Володимир Анатолійович народився 23 червня 1993 року в с.Миролюбне Старокостянтинівського району Хмельницької області.
Закінчивши 9 класів Миролюбненської середньої школи, пішов навчатися до Новоселицького професійного аграрного ліцею. По закінченню ліцею навчався в Новоушицькому технікумі. Провчившись півтора року, перевівся на заочне навчання та пішов на службу в армію за контрактом.

У часі війни в складі частини був водієм автомобіля «Урал». Загинув 15 лютого 2015-го поблизу Логвинового під час довезення набоїв з міста Артемівськ до Дебальцевого. Колона конвою з 6 машин рухалася польовою дорогою та потрапила у засідку, «Урал» Володимира ЯНЕВИЧА був розстріляний з танків.

Похований 24 квітня 2015 року в с.Миролюбне, де проживають його батьки.

Рішенням Старокостянтинівської районної сесії від 13 серпня 2015 року Володимиру присвоєно звання «Почесний громадянин Старокостянтинівського району».

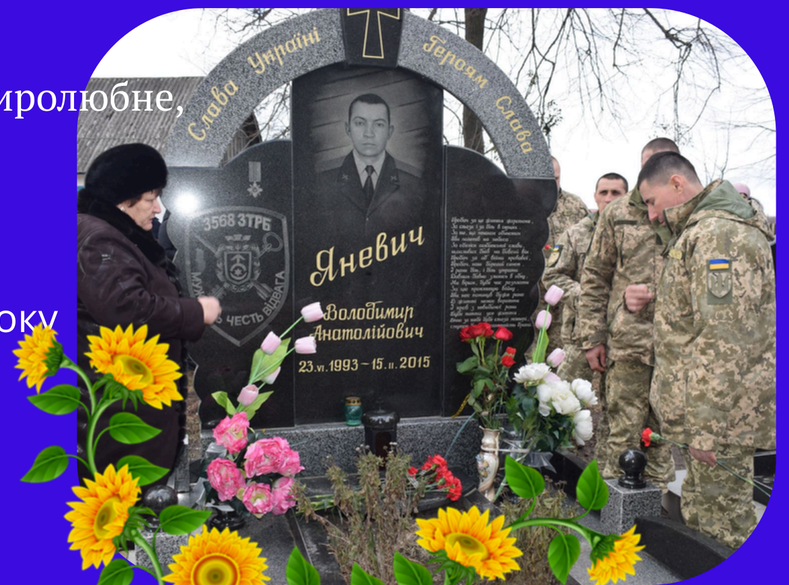

Life Style
adidas
ЯНЕВИЧ ВОЛОДИМИР АНАТОЛІЙОВИЧ
(1993 - 2015)

19 30
ТЕРНАВСЬКИЙ СЕРГІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ
(1979 - 2022)

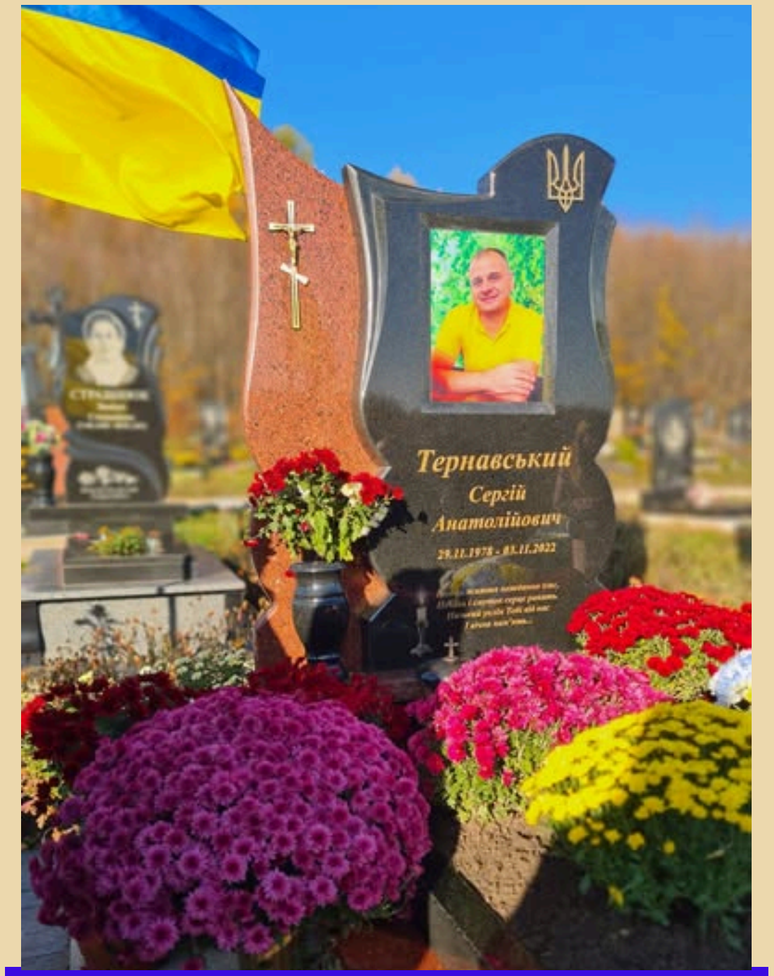

ТЕРНАВСЬКИЙ
Сергій Анатолійович
(29 листопада 1979- 3 листопада 2022)

Сергій Тернавський народився 29 листопада 1978 року у смт Нова Ушиця. Навчався у Новоушицькій ЗОШ І-ІІІ ступенів №2, закінчив Новоушицький технікум та Подільський державний аграрно-технічний університет. Навчався в Житомирській академії поліції та Харківському університеті цивільного захисту. Служив у міліції, ДСНС, близько 15-ти років працював водієм пасажирського автобуса в ПП «Яртранс».

Сергій ТЕРНАВСЬКИЙ **НАЗАВЖДИ** 42

Загинув Герой при виконанні військового обов’язку 03.11.2022 року у місті Горішні Плавні Полтавської області від вогнепального поранення.

У пам’яті всіх, хто знав Сергія Тернавського, він залишиться добрим, щирим, працьовитим чоловіком. Пасажири згадують його завжди усміхненим, терплячим, уважним водієм. Колеги – добросовісним, відповідальним та надійним працівником.

У Сергія Тернавського залишилися мама, дружина, діти, сестра. Щиро співчуваємо рідним і близьким Сергія, світлий спомин про Героя, нашого захисника, офіцера ЗСУ назавжди залишиться в нашій пам’яті.

ЛАСКАВО ПР
ШЛЯХИ СТАНОВЛЕННЯ ЗАКЛАДУ
ДИРЕКТОРИ
За можливість жити,
працювати,навчатися
ПОДЯКУЙМО
нашим ГЕРОЯМ...
МАРЦЕНЮК БОРИС ВІТАЛІЙОВИЧ
(1996 - 2024)
ТЕРНАВСЬКИЙ СЕРГІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ
Вічна пам'ять
Героям України!
Навіки слава!

ГУЦОЛ ВАДИМ ВОЛОДИМИРОВИЧ
(1989 - 2022)

ГУЦОЛ

Вадим Володимирович

(30 грудня 1989- 20 липня 2022)

Герой народився 30.12.1989 року у селі Щербівці. Закінчив Заміхівську ЗОШ І-ІІІ ступенів. Навчався у Новоушицькому технікумі ПДАТУ. Був призваний на строкову службу до Збройних Сил України. Після повернення з армії проживав у селі Струга.

З березня 2022 року Вадим ГУЦОЛ став на захист Батьківщини. Загинув Герой 20.07.2022 року в бою за Україну в населеному пункті Івано-Дар'ївка Донецької області.

Вадим ГУЦОЛ **НАЗАВЖДИ 32**

Загинув Герой 20 липня 2022 року в бою за Батьківщину. Він назавжди залишиться у нашій пам'яті мужнім, відважним воїном, який поклав власне життя на вівтар перемоги нашої держави у війні з російським агресором. Вадим Володимирович ГУЦОЛ був старшим солдатом, механіком-водієм механізованого відділення механізованого взводу механізованої роти механізованого батальйону військової частини. У 2024 році за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі доньці загиблого Героя Вадима ГУЦОЛА Владиславі вручено посмертну державну нагороду батька - орден "За мужність" ІІІ ступеня.

РОЗВИТКУ МЕТАЛУРГІЇ
КЛАСИФІКАЦІЯ І ПРИЗНАЧЕННЯ ЧАВУНІВ
КОЛЬОРИ МІНЛИВОСТІ
КОЛЬОРИ ЖАРУ
ГРАФІК ЗМІНИ ТВЕРДОСТІ СТАЛІ ЗАЛЕЖНО ВІД ВМІСТУ ВУГЛЕЦЮ ПРИ РІЗНИХ ВИДАХ ТЕРМООБРОБКИ
ГРАФІК ТЕРМІЧНОЇ ОБРОБКИ
ВПЛИВ ШВИДКОСТІ ОХОЛОДЖЕННЯ НА СТРУКТУРУ СТАЛІ
ЗАЛЕЖНІСТЬ РОЗМІРІВ ЗЕРНА ВІД ШВИДКОСТІ ОХОЛОДЖЕННЯ І ЧИСЛА ЦЕНТРІВ КРИСТАЛІЗАЦІЇ
СТАНДАРТИ
УКАЗАННЯ ТЕРМІЧНОЇ І ДРУГИХ ВИДІВ ОБРОБКИ НА МАЛЮНКОВІ
1930
ГУЦОЛ ВАДИМ ВОЛОДИМИРОВИЧ
(1989 - 2022)

СОВИЧ РОМАН СЕРГІЙОВИЧ
(1999 - 2022)

СОВИЧ

Роман Сергійович

(31 серпня 1999 - 18 червня 2022)

Солдат Роман Сергійович Сович, 31.07.1999 року народження, житель м. Красилова, випускник 2018 року, який заради незалежності нашої Батьківщини, заради свободи її народу віддав найцінніше – власне життя.

19 червня 2022 року, виявивши стійкість та мужність, загинув РОман СОВИЧ, захищаючи українську землю, поблизу населенного пункту Богородичне Краматорського району Донецької області.

Вічна пам’ять полеглому Герою!

Указом Президента України від 23 грудня 2022 № 886 за особисту мужність і самовіддані дії виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі солдата СОВИЧА Романа Сергійовича нагороджено орденом "За мужність" III ступеня (посмертно).

ГЕРОЮ назавжди 22 роки 10 місяців 19 днів...

Народився Роман 31 липня 1999 р. у місті Красилів Хмельницької області. Ходив у дитсадочок № 6 «Ромашка». Зі спогадів сестри Тетяни Сович: «Рома на 4,5 роки менший за мене. Мій брат навчався у Красилівській ЗОШ №4, гарно декламував вірші та брав участь у художній самодіяльності. Також співав у шкільному хорі й мав гарний хист до прекрасного мистецтва”. Матуся продовжує оповідь: «Зі шкільних предметів мій син особливо полюбляв заняття із трудового навчання і часто отримував «12 балів». Рома мав хист до майстрування . У 2014 р. закінчив 9 класів Красилівської загальноосвітньої школи I-III ст. № 4 імені Петра Кізюна. А ось документ про здобуття середньої спеціальної освіти сином»,- і матуся показує Свідоцтво про присвоєння робітничої кваліфікації СОВИЧУ Роману, який із 01.09.2015 р. - по 22.12.2017 р. навчався в Новоушицькому коледжі Подільського державного аграрно-технічного університету та отримав кваліфікацію «Слюсар з ремонту сільськогосподарських машин і устаткування 3-го розряду» та атестат про здобуття повної загальної середньої освіти». У 2018 р. Роман почав працювати оператором лазерної установки на підприємстві ТОВ «ЕКО МЕТАЛ» у Красилові. 22 квітня 2019 р. юнак отримав повістку на військову службу. 3 місяці прослужив у складі 95-ї окремої десантно-штурмової бригади в м. Житомир. Матуся показує ряд фото тієї святкової події 22 травня 2019 р., коли Рома приймав присягу. Потім солдат СОВИЧ Роман був відправлений у м. Львів і зарахований до складу 80-ї окремої десантно-штурмової бригади. А 18 серпня 2019 р. підписав контракт на 3 роки. 5 вересня 2019 р. разом з іншими бойовими побратимами СОВИЧ Роман був відправлений у Чонгар Кримського перешийку, де наші воїни окопалися та зайняли оборону. А у січні 2022 року Роман десантник-розвідник був уже на південному напрямку.

5 червня 2022 р. Роман востаннє подзвонив своєму таткові Сергію (як трагічно виявилося згодом): «Я йду на ЗАВДАННЯ. Вийду на зв'язок, коли буду мати змогу», - мовив МУЖНІЙ ВОЇН».

Сестра Таня: «У понеділок, 20 червня 2022 р., о пів на другу дня, до нас прийшли військові із військкомату і подали ТРАГІЧНЕ СПОВІЩЕННЯ... Солдат СОВИЧ Роман Сергійович, у боях за Україну, «...виявивши стійкість і мужність, загинув 19.06.2022 р. поблизу населеного пункту Богородичне Краматорського району Донецької області. Причина смерті: ушкодження внаслідок військових дій від вибухів та осколків».

КОЛІШКО ОЛЕКСАНДР ВІКТОРОВИЧ
(1989 - 2023)
СОВИЧ РОМАН СЕРГІЙОВИЧ
(1999 - 2022)

19 30
ГОЛОВАТЮК СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(1989 - 2022)

ГОЛОВАТЮК
Сергій Олександрович
(28 квітня 1989 - 25 грудня 2022)

У пам’яті всіх, хто знав Сергія Головатюка, він назавжди залишиться доброю, щирою, порядною та життєрадісною людиною. Щиро співчуваємо рідним загиблого Героя, вклоняємося перед його подвигом, мужністю, патріотизмом.
Вічна пам’ять і слава Сергію Головатюку,
який був вірний Україні до останнього подиху.

Сергій ГОЛОВАТЮК НАЗАВЖДИ 33 роки

Сергій народився 28 квітня 1989 р. в с.Велика Рішнівка Шепетівського району. З 1995 р. по 2004 р. навчався в Пилипковецькій ЗОШ І-ІІ ст. Після дев’ятого класу, який закінчив із відзнакою, вступив до Новоушицького коледжу ПДАТУ. Пройшов строкову військову службу. У 2010-2014 рр. працював слюсарем у Новоушицькій філії ПАТ «Хмельницькгаз», згодом продовжив трудову діяльність у компанії з виготовлення килимів «Карат» у м.Хмельницький».

28 лютого 2022 р. Сергій Олександрович добровольцем пішов захищати Україну та свій народ, за який віддав молоде життя.

Похоронили Сергія ГОЛОВАТЮКА 10 серпня 2023 року в с. Пилипківці. Майже вісім місяців рідні та близькі надіялися, що Сергій живий... У загиблого Героя залишилися батьки, брат і сестра.

Головатюка Сергія Олександровича відзначено державною нагородою України – орденом "За мужність" ІІІ ступеня, яким його нагороджено Указом Президента України від 20.01.2024 № 15/2024 (посмертно).

ГОЛОВАТЮК СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(1989 - 2022)

19 30
ОРЛОВСЬКИЙ РОМАН ВАСИЛЬОВИЧ
(1969 - 2022)

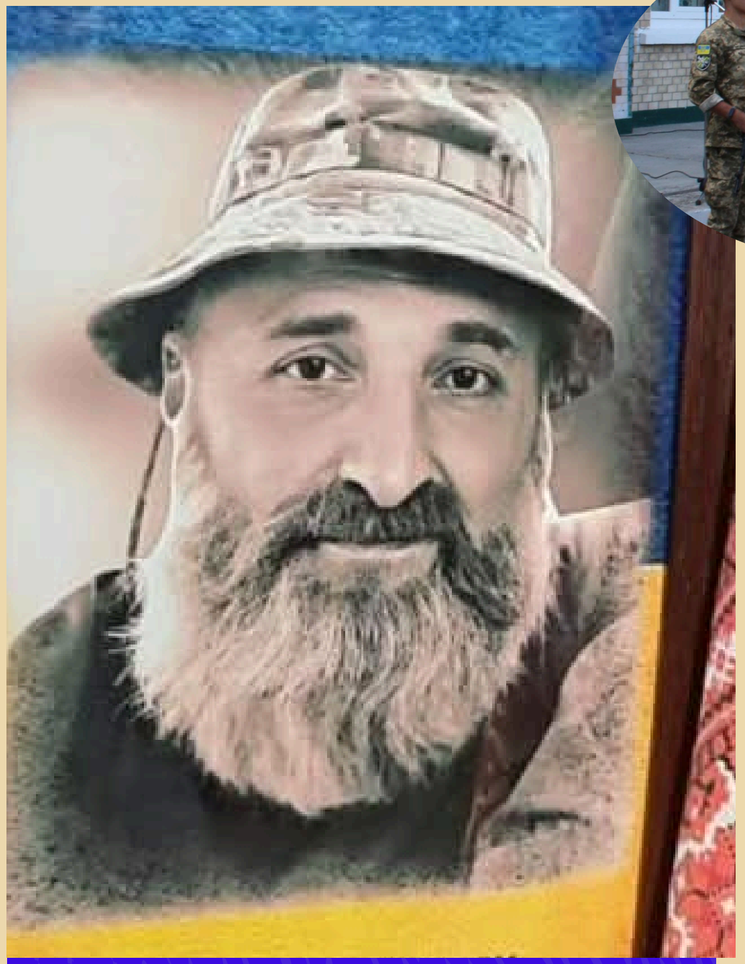

ОРЛОВСЬКИЙ
Роман Васильович
(17 серпня 1969 - 31 серпня 2022)

Старший оператор протитанкового відділення протитанкового взводу роти вогневої підтримки гірсько-штурмового батальйону молодший сержант Орловський Роман Васильович загинув 31 серпня 2022 року під час наступальних дій на Херсонщиніу.

Роман ОРЛОВСЬКИЙ НАЗАВЖДИ 53 роки

Наш герой народився 17 серпня 1969 року в селі Маків. У 1984 році закінчив вісім класів Маківської середньої школи. Далі - навчання в Новоушицькому сільськогосподарському технікумі. Ще в шкільні і в студентські роки проявляв неабиякий інтерес до спорту і до військової справи. В 1987 році призваний до служби в армії. Після армії працював на різних посадах. Високо цінував дружбу, завжди був готовий прийти на допомогу. Щоб підтримати свого товариша, у вересні 2019 року підписав контракт на службу в лавах ЗСУ.

Війна 2022 року не залишила Романа байдужим і змусила патріота України боронити свою рідну землю від окупанта. На полі бою він завжди був взірцем героїзму, мужності і надійності. Загинув Роман під час бойових дій на Херсонщині.

Так склалося, що війна забирає життя найкращих, найвідважніших, найсміливіших. Спочивай з миром, Романе! Вічна слава тобі у віках і царство небесне! Пам’ять про тебе завжди залишиться у серцях і душах майбутніх поколінь.

ОРЛОВСЬКИЙ РОМАН ВАСИЛЬОВИЧ
(1969 - 2022)
ЯСІНСЬКИЙ ДЕНИС ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(1988 - 2024)
ШЛЯХТУН СЕРГІЙ ІГОРОВИЧ
(1964 - 2023)

19 30
КОЛІШКО ОЛЕКСАНДР ВІКТОРОВИЧ
(1989 - 2023)

КОЛІШКО
Олександр Вікторович
(18 липня 1989 - 19 березня 2023)

Олександр КОЛІШКО НАЗАВЖДИ

Олександр Колішко народився 18 квітня 1989 року у селі Песець. Навчався у Песецькій школі, Новоушицькому технікумі, здобув професію механіка.

Після навчання проходив військову службу. Повернувся в рідне село Песець, працював у місцевих агропідприємствах.
Коли почалася повномасштабна агресія в числі перших став на захист України. Був мобілізований в роту охорони, а з 10 травня 2022 року в 128 гірсько-штурмову бригаду.

Загинув Герой 15.02.2023 року внаслідок обстрілу в районі населеного пункту Берхівка Донецької області.
Розділяємо пекучий біль рідних і близьких Героя. Схиляємо голови в глибокій скорботі. Нехай опіка Всевишнього полегшить гіркоту втрати дорогої та рідної людини, нашого Героя, який віддав своє життя за волю та незалежність усієї України.

КОЛІШКО ОЛЕКСАНДР ВІКТОРОВИЧ
(1989 - 2022)
СОВИЧ РОМАН СЕРГІЙОВИЧ
(1999 - 2022)

СТОЙКО ІННА МИКОЛАЇВНА
(1985 - 2023)

СТОЙКО
Інна Миколаївна
(1985 - 2023)

Інна Стойко була військовослужбовицею Збройних сил України.

Інна Стойко народилась 14 листопада 1985 року в Ярмолинцях на Хмельниччині. У 2015 році закінчила Новоушицький коледж Подільського державного аграрно-технічного університету. Була приватним підприємцем, громадською активісткою, депутатом Ярмолинецької селищної ради від Радикальної партії. До лав українських захисників вона приєдналася у січні 2023 року. Служила у складі 3-ої окремої танкової Залізної бригади. Виконувала завдання у зоні ведення бойових дій. Інна Стойко відійшла у вічність у 38 років внаслідок важкої хвороби

У пам'яті всіх, хто знав Інну, вона назавжди залишиться активною, відповідальною, чуйною людиною, світлою та променистою жінкою. Лагідна, трудолюбна, професійна — такою її назавжди запам'ятають побратими із Залізної бригади. У районі ведення бойових дій Інна виконувала складні завдання — служила старшим водієм однієї з рот.

Інна СТОЙКО НАЗАВЖДИ 38

Воїн світла, мама двох діток, людина з великим серцем. У пам'яті всіх, хто знав Інну, вона назавжди залишиться активною, відповідальною, чуйною людиною, світлою та променистою жінкою....

Державний Гімн України
Державний Герб України
Державний прапор України
СТОЙКО ІННА МИКОЛАЇВНА
(1985 - 2023)

ЛЯШУК ОЛЕКСАНДР АНАТОЛІЙОВИЧ
1977 - 2023

Олександр ЛЯШУК НАЗАВЖДИ 38

ЛЯШУК
Олександр Анатолійович
(31 грудня 1977 - 29 червня 2023)

Ляшук Олександр Анатолійович 31.12.1977 року народження, підполковник МВС у відставці. Захищав кордони України, воюючи з 2022 року у 241 окремій бригаді .

Звагинув 29 червня 2023 року в Бахмутському районі.

Вкотре у скорботі, адже попрощалися ще з одним захисником нашої держави - нашим випускником Олександром Ляшуком, який до останнього подиху боронив суверенітет України.
Рідним – співчуття та мужності пережити страшну й непоправну втрату.
Ми схиляємо голови у скорботі ...

Наш випускник приєднався навіки до Небесного Українського Війська...
Одягнувши білосніжні крила янгола, він став у ряди Небесної чоти, щоб з небесної висоти захищати рідну землю та український рід.

Смерть може забрати вірних наших воїнів, проте в кожному подиху, в кожному ударі серця всіх українців житиме вічна пам'ять про ці страшні події та пам'ять про подвиг наших Новітніх Героїв.

ЛЯШУК ОЛЕКСАНДР АНАТОЛІЙОВИЧ
(1975 - 2023)

СІДЛЕЦЬКИЙ ОЛЕГ АНАТОЛІЙОВИЧ
(1973 - 2023)

Олег СІДЛЕЦЬКИЙ НАЗАВЖДИ 49

СІДЛЕЦЬКИЙ
Олег Анатолійович
(4 листопада 1973- 19 лютого 2023)

Олег Сідлецький народився 04.11.1973 року у селі Браїлівка. Навчався у Браїлівській школі та Новоушицькому технікумі механізації сільського господарства.
Життя захисника обірвалось 19.02.2023 року у м. Слов'янськ Донецької області.

Олег Анатолійович служив у військовій частині А7014. Військове звання солдат.

Війна забрала найдорожче. Наш колишній студент, наш випускник,наш герой, наш вічний біль...

Олег Сідлецький. Світла пам'ять...

https://www.facebook.com/watch/?v=1771386516589774

СІДЛЕЦЬКИЙ ОЛЕГ АНАТОЛІЙОВИЧ
(1973 - 2023)

МІЛЬКЕВИЧ БОГДАН ВАЛЕРІЙОВИЧ
(1998 - 2023)

Богдан МІЛЬКЕВИЧ НАЗАВЖДИ 25

МІЛЬКЕВИЧ
Богдан Валерійович
(30 травня 1998- 5 червня 2023)

Народився 30 травня 1998 року у селі Житники Мурованокуриловецького району Вінницької області. 2004-2012 роки - навчався у Житницькій СЗШ І-ІІ ступенів.
2012-2016 роки - навчався в Новоушицькому коледжі Подільського державного аграрно-технічного університету та здобув спеціальністю “Механік”. 2016-2019 роки – заочне навчання за цією ж спеціальністю в Подільському державному аграрно-технічному університеті м.Камянець-Подільський.
2016-2018 роки - працював на хлібозаводі в смт Нова Ушиця ТОВ “Агробізнес”.
2018-2020 роки - призваний на строкову військову службу.
2021-2022 роки - працював будівельником. 2.02.2023 року - призваний Могилів-Подільським РТЦК та СП Вінницької області на військову службу, де було призначено на посаду матроса стрільця-гранатометника десантно-штурмового відділення десантно-штурмового взводу десантно-штурмової роти 1-го батальйону морської піхоти військової частини А 4548.
З 02.05.2023 року брав участь у заходах, необхідних для забезпечення оборони України, захисту безпеки населення та інтересів держави у зв’язку з військовою агресією російської федерації проти України, перебуваючи в м.Миколаїв та Миколаївській області, м.Бахмут Донецької області та н.п Велика Новосілка Волноваського району Донецької обл.

05.06.2023 біля н.п Велика Новосілка Волноваського району Донецької області загинув під час виконання бойового завдання внаслідок ворожого артилерійського обстрілу. Похований 09.06.2023 на кладовищі в селищі Муровані Курилівці Могилів-Подільського району Вінницької області. Без сина залишились мати Ольга Миколаївна, батько Валерій Станіславович,вітчим Віктор Іванович, без брата - сестричка Вікуся.

Нагороджений орденом “За мужністть” ІІІ ступеня (посмертно) (Указ Президента України від 25.04.2024 №242).

19 30
МІЛЬКЕВИЧ БОГДАН ВАЛЕРІЙОВИЧ
(1998 - 2023)

БЕРЕЗЮК ДМИТРО ВІКТОРОВИЧ
1989 - 2023

Дмитро БЕРЕЗЮК НАЗАВЖДИ 33

БЕРЕЗЮК
Дмитро Вікторович
(30 травня 1989- 5 червня 2023)

Заступник командира дивізіону артилерійської розвідки, майор Березюк Дмитро Вікторович загинув у Запорізькій області, захищаючи незалежність нашої країни в бою за життя кожного з нас 20 липня 2023 року.

Життєвий шлях захисника розпочався 30 жовтня 1989 року у селі Зоряне.
Дмитро БЕРЕЗЮК був заступником командира дивізіону артилерійської розвідки.
У 2014 році Дмитро Вікторович був призваний до лав Збройних Сил України, проходив службу в Віньковецько-Новоушицькому районному територіальному центрі комплектування, де зарекомендував себе тільки з позитивної сторони.
У 2015 році звільнився після демобілізації, але бажання захищати Батьківщину взяло гору і в 2019 році був призваний до 44 окремої артилерійської бригади, де постійно перебував на лінії фронту та виконував бойові завдання, а після початку повномасштабного вторгнення боронив Україну в Житомирській, Київській областях, на сході та півдні країни.

Орденом «Данила Галицького» захисника нагороджено посмертно.

Ми схиляємо голови у скорботі,
поділяючи біль цієї непоправної втрати,
та вшановуємо світлу пам'ять достойного сина України.

19 30
БЕРЕЗЮК ДМИТРО ВІКТОРОВИЧ

ШЛЯХТУН СЕРГІЙ ІГОРОВИЧ
(1964 - 2023)

Сергій ШЛЯХТУН НАЗАВЖДИ 59

Сергій Шляхтун народився 6 липня 1964 року в Новій Ушиці. Тут він закінчив школу, а згодом вступив до місцевого технікуму механізації та сільського господарства. Після навчання проходив строкову службу.

У грудні 2014 року вирішив взяти у руки зброю та вирушив боронити східні кордони країни. До 2015 року перебував у зоні Антитерористичної операції на сході країни. Вже у квітні 2018 року вирішив підписати контракт. У Збройних Силах України він прослужив до квітня 2022-го. По стану здоров'я не зміг продовжувати свою військову кар'єру.

Серце чоловіка перестало битися 16 жовтня. Він помер у віці 59 років.

У Сергія залишилися дружина та син.

СИМВОЛІКА УКРАЇНИ
ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА
ОРЛОВСЬКИЙ РОМАН ВАСИЛЬОВИЧ
(1969 - 2022)
ЯСІНСЬКИЙ ДЕНИС ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(1988 - 2024)
ШЛЯХТУН СЕРГІЙ ІГОРОВИЧ
(1964 - 2023)

19 30
ЗБРОЙНІ
КЛЯШТОРНИЙ ДМИТРО ВАСИЛЬОВИЧ
(1996 - 2023)

НЕЗЛАМНИЙ ВОЇН- СМІЛИВОЇ КРАЇНИ

Національна гвардія України

Центр спеціального призначення «Омега»

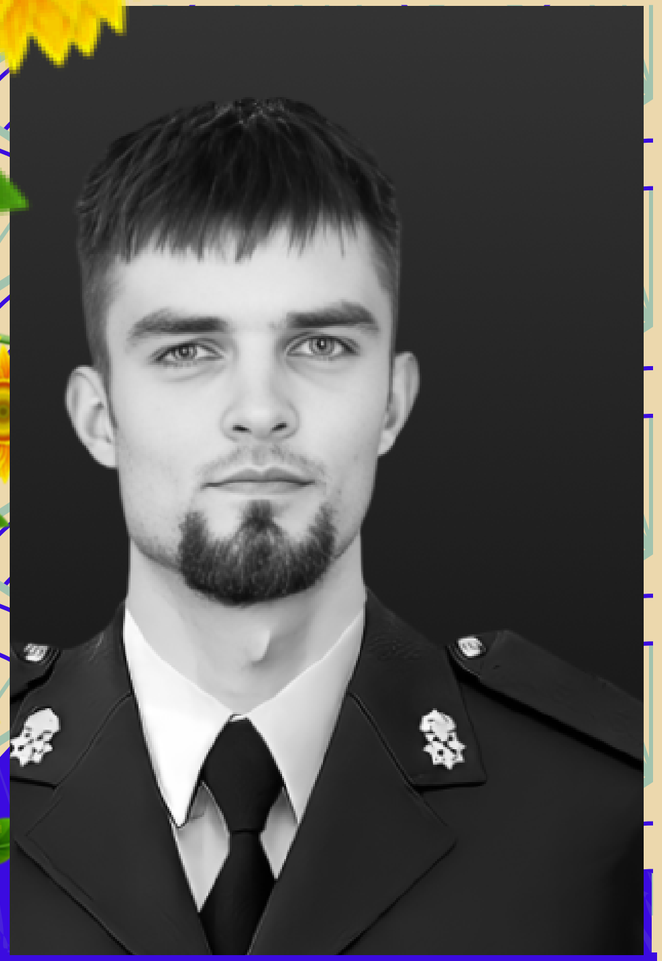

КЛЯШТОРНИЙ
Дмитро Васильович
(1 лютого 1996- 2 серпня 2023)

27-річний майстер-сержант Дмитро Кляшторний, псевдо Гном,
загинув 2 серпня 2023 року під час виконання службових обов’язків поблизу села Благодатне на Донеччині. Російська авіабомба впала неподалік автомобіля з Дмитром та двома побратимами. Всі загинули на місці.

Дмитро КЛЯШТОРНИЙ НАЗАВЖДИ 27

Дмитро Кляшторний народився в с. Глибочок Тернопільської області та згодом сім'я переїхала до м. Деражні Хмельницької області, до родини батька. Тут хлопець пішов до 1класу місцевої школи № 3, а згодом - навчався в ЗОШ № 2. Ще з дитинства любив малювати різний транспорт, тому після закінчення школи вступив в Деражнянський професійно-аграрний ліцей, потім було навчання в Новоушицькому коледжі Подільського державного аграрно-технічного університету. З дитинства Дмитро відрізнявся врівноваженістю та неймовірною допитливістю. А ще- батьки виховували крок за кроком у ньому справжнього чоловіка, який зможе в житті робити все. І це їм вдалося. Особливі стосунки були у нього з батьком. Боляче пережив його втрату у 16 років… Дуже любив життя і використовував кожну можливість, щоб відкрити та опанувати для себе щось нове, що знадобиться в житті. Спочатку його захопило малювання - машини, різні тварини , особливо, динозаври, про життя яких дізнавався з енциклопедій, які були вдома. Потім - захоплення фотографією. Збереглися багато фото, де кадр зафіксував гарні пейзажі рідного краю. А ще- любив рибалку і, звичайно, спорт, який став невід’ємною і значною частиною його життя. Як і у всіх підлітків, спочатку це- футбол.

Позивний "Гном" отримав через свій “маленький” зріст - 196 см. Доречі, ніколи не соромився свого зросту, був красивим, високим, впевненим в собі воїном і чуйною людиною.

Неймовірно мужній, відповідальний, розсудливий і в той же час веселий та життєрадісний. Завжди намагався оберігати рідних від переживань та ніколи не зловживав своїм професійним становищем. Мав багато відомчих відзнак, був нагороджений відзнакою " За участь в АТО", але ніколи цим не пишався, бо не вважав свою роботу чимось надзвичайним, вона була покликом його життя- захищати рідних, свою країну, що свідчить про неймовірну скромність і великий патріотизм.

Дмитро Кляшторний завжди багато навчався, тому у 2021 р. вступив до вищого навчального закладу, де хотів отримати ще й економічну освіту, але закінчити не встиг...Дмитро брав участь на чемпіонатах з ММА (змішані бойові мистецтва, англ. mixed martial arts, ММА). Брав участь у Гонці Race Nation (2021р.), екстремально туристичних змаганнях “Доброволець”(2021р.), змаганнях з високоточної стрільби(2023 р.).

З початком повномасштабного вторгнення безпосередньо брав участь в захисті Київської, Чернігівської, Харківської та Донецької областей (м. Покровськ, Сєвєродонецьк, Ізюмський напрямок).

Дмитро з побратимами виконували завдання із оборони міст та зачисток від залишків ворога, проводили розвідку позицій ворога. Один із складних напрямків - це околиці міста Вугледар, де завдяки спільним зусиллям із 72 бригадою ЗСУ було знищено понад 30 одиниць техніки ворога за один день.

Населений пункт Благодатне Донецької області... Зранку безперервний артилерійський обстріл у комбінації з авіацією. Авіабомба впала неподалік наших воїнів... Смерть в одну мить поставила свою чорну крапку в житті Дмитра. Він отримав поранення несумісні з життям...

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі

нагороджено Кляшторного Дмитра Васильовича орденом “За мужність” III ступеня (посмертно).(Указ Президента України 821/2023 від 18.12.2023).

У вічній скорботі та жалю залишилися мама та дружина, яких Дмитро любив в обожнював. Він мав би ростити дітей, радіти колись онукам, бути парою коханій дружині, міцною опорою матері, вірним та надійним другом, але не судилось…

Це втрата нашого цвіту України… Смерть може обірвати життя наших воїнів, проте в кожному подиху, в кожному ударі серця всіх українців житиме вічна пам’ять про ці страшні події та пам’ять про подвиг нашого Героя. Тепер пам'ять – наш генетичний код.

Дмитро Васильович Кляшторний залишився гідним сином України, чиє ім’я тепер буде вписане в пам’ять і нинішнього, і наступних поколінь, поряд з іменами громадян Хмельниччини. Світла пам’ять про воїна- захисника, який віддав життя за вільну, неподільну, незалежну Україну, назавжди залишиться в серцях побратимів, всіх українців.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ І ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЮ УКРАЇНИ.

МАРЦЕНЮК БОРИС ВІТАЛІЙОВИЧ
1987 - 2023

МАРЦЕНЮК
Борис Віталійович
(18 листопада 1987- 10 лютого 2023)

У бою за Батьківщину біля н.п. Красна Гора Донецької області загинув Марценюк Борис Віталійович. Загинув Герой 10.02.2023 року в бою за Батьківщину.

Герой народився та виріс у с. Пижівка 18.11.1987 року , навчався у місцевій школі. Закінчив Новоушицький технікум механізації сільського господарства, проживав у Хмельницькому.

Борис Марценюк проходив військову службу в 2-му штурмовому відділенні 3-го штурмового взводу штурмової роти військової частини Т0910. У нього залишилися дружина, матір, брати і сестри.

За особисту мужність, виявлену в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку Герой посмертно відзначений Президентом України - нагороджений орденом "За мужність" III ступеня.

Борис МАРЦЕНЮК НАЗАВЖДИ 35

ЛАСКАВО ПР
ШЛЯХИ СТАНОВЛЕННЯ ЗАКЛАДУ
ДИРЕКТОРИ
За можливість жити,
працювати,навчатися
ПОДЯКУЙМО
нашим ГЕРОЯМ...
МАРЦЕНЮК БОРИС ВІТАЛІЙОВИЧ
(1996 - 2024)
ТЕРНАВСЬКИЙ СЕРГІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ
Вічна пам'ять
Героям України!
Навіки слава!

ДОРОХІН ЮРІЙ ВІКТОРОВИЧ
(1996 - 2024)

ДОРОХІН

Юрій Вікторович

(9 липня 1996- 13 січня 2024)

Юрій ДОРОХІН НАЗАВЖДИ 27

Дорохін Юрій Вікторович народився 09.07.1996р. в с. Дашківці Хмельницької області. Закінчив 9 класів у Дашковецькому ліцеї і продовжив навчання в Новоушицькому технікумі Подільського державного аграрно-технічного університету, який закінчив у 2015р. здобувши кваліфікацію інженера з безпеки руху. Юра ріс дуже принциповим і справедливим, ненавидів брехню і несправедливість, але співчутливим і готовим всім прийти на допомогу.

Після повномасштабного вторгнення країни-агресора він з 14.03.2022року йде боронити свою країну у лавах прикордонної служби ЗСУ.

З 27.04.2022р був призначений інспектором прикордонної служби вищої категорії – начальник відділу прикордонної служби «Біловодськ» (тип В, 12 тарифний розряд).

У вересні 2023 року проходить навчання за кордоном, а в листопаді проходить навчання та отримує свідоцтво про підготовку навідник бойових броньованих машин.

За участь у бойових діях в населених пунктах Донецької та Харківської областей 01.12.23р. було надано статус учасника бойових дій та медаль «Ветеран війни»

ДОРОХІН
Юрій Вікторович
(9 липня 1996- 13 січня 2024)

Під час виконання бойового завдання 13.01.2024р. в районі населеного пункту Курдюмівка Бахмутського району Донецької обл. рятуючи життя пораненого військовослужбовця в ході евакуації з вогневої точки противником було здійснено артилерійський обстріл по місцю їх знаходження, внаслідок якого мій син Дорохін Юрій отримав поранення не сумісні з життям.

До дня прикордонника 30.04.2024: Указ президента України № 248/2024 за особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, сумлінне і бездоганне служіння Українському народові постановляю: “Нагородити орденом «За мужність» III ступеня інспектора прикордонної служби 2 категорії-навідника-оператора 3 відділення інспекторів прикордонної служби 1 відділу прикордонної служби (тип С) 2 прикордонної комендатури швидкого реагування військової частини 9938 старшого солдата Дорохіна Юрія Вікторовича!”

За весь час служби Юра жодного разу не пожалівся на службу, мені, матері, не говорив де він знаходиться. Лише після смерті я дізналася, що довелося пройти моєму сину. Ще з часів роботи за кордоном, під час телефонних дзвінків, я називала його котом. А на службі він бере собі позивний «Кіт»

ЕКСПЛУАТАЦІЇ ВИРОБНИЧОГО ОБЛАДНАННЯ
ДИСТАНЦІЙНОГО КЕРУВАННЯ
ВКЛЮЧЕННЯ ВИМОГ БЕЗПЕКИ В Т. Д.
ЕКСПЛУАТАЦІЇ
РЕМОНТУ
ЗБЕРІГАННЯ
ЗАСОБИ ЗАХИСТУ ПРАЦЮЮЧИХ
СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ОХОРОНОЮ ПРАЦІ У РИНКОВИХ УМОВАХ
ПЕРША ДОПОМОГА
ДОРОХІН ЮРІЙ ВІКТОРОВИЧ
(1996 - 2024)

19 30
ЯСІНСЬКИЙ ДЕНИС ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(1988 - 2024)

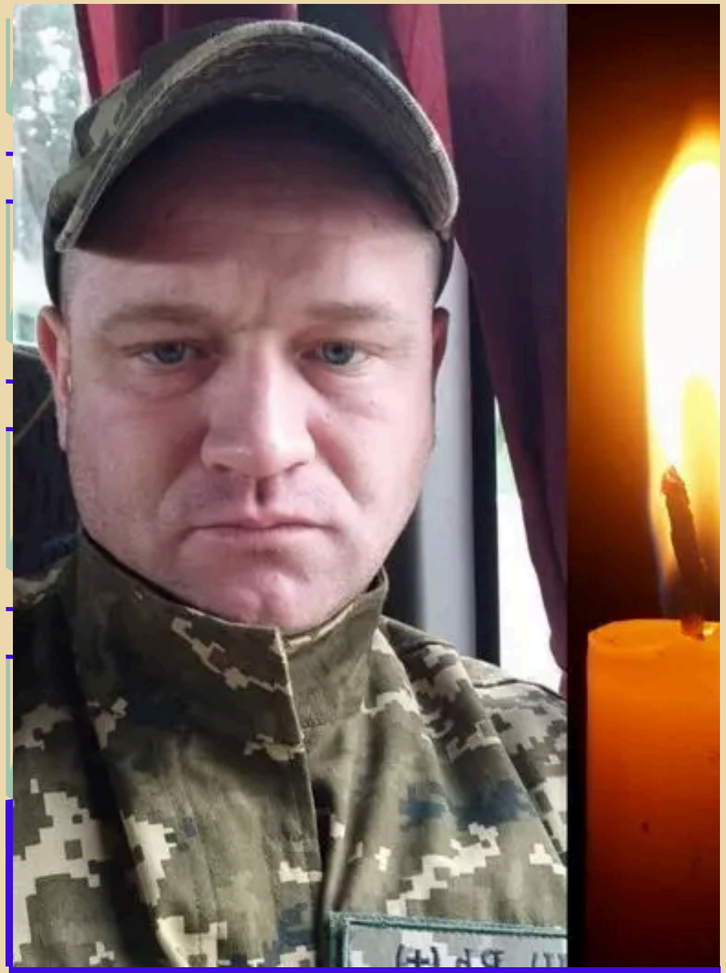

ЯСІНСЬКИЙ
Денис Олександрович
(30 листопада 1988- 31 жовтня 2024)

Ясінський Денис Олександрович народився 30 листопада 1988 року в с. Сестринівка. Після закінчення 9 – го класу вступив в Новоушівський технікум де здобув професію агронома. Далі строкова служба у військах протиповітряної оборони. По закінчені служби працював в «Сігнет центрі» за спеціальністю агроном. Одночасно навчався у Вінницькому національному аграрному університеті. Одружився з дівчиною своєї мрії – Наталочкою. Народилася квіточка-донечка.
Після повномасштабного вторгнення 14 травня 2022 року Денис був призваний до Лав Збройних Сил України. Він телефонував рідним щодня, все розпитував, як його дівчатка.

У вересні Дениса відправили на Покровський напрямок. 25 жовтня мав іти на позицію, тому попередив усіх, що зателефонує через 10 днів. А 31 жовтня 2024 року, старший солдат, кухар господарського відділення матеріального забезпечення військової частини А 2643 під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Новодмитрівка, Покровського району, Донецької області загинув.

Денис ЯСІНСЬКИЙ **НАЗАВЖДИ 35**

СИМВОЛІКА УКРАЇНИ
ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА
ОРЛОВСЬКИЙ РОМАН ВАСИЛЬОВИЧ
(1989 - 2022)
ЯСІНСЬКИЙ ДЕНИС ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(1988 - 2024)
ШЛЯХТУН СЕРГІЙ ІГОРОВИЧ
(1964 - 2023)

РОЗГОНЮК ІВАН ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(1996 - 2024)

РОЗГОНЮК
Іван Олександрович
(26 листопада 1996- 8 вересня 2024)

Іван РОЗГОНЮК (позивний “Сметана”) народився 26 листопада 1996 року в селі Корначівка Ярмолинецького району Хмельницької області. Після закінчення Корначівської школи у 2013 році вступив до Новоушицького коледжу за спеціальністю «Лісове господарство», який закінчив у 2017 році.
З червня 2017 року працював на будівництві у місті Хмельницькому.
З 02.07.2020 по 02.12.2021 проходив строкову службу у Національній гвардії України у м. Харків. Після закінчення строкової служби повернувся на будівництво.
З 26.02.2022 Іван став на захист України. Військовослужбовець 12 бригади спеціального призначення «Азов», 6-го батальйону спеціального призначення, роти вогневої підтримки, старший кулеметник (бронеавтомобіля) 3-го кулеметного відділення, кулеметного взводу (РВП) спеціального призначення.

Загинув воїн 8 вересня 2024 року в районі населеного пункту Торецьк, Донецької області. Його група виконувала бойовЗавдання щодо утримання вогневої позиції та недопущення просування техніки та живої сили противника. Після ворожого обстрілу із артилерії, мінометів, танків та ударних дронів позицію було знищено, внаслідок чого Іван загинув на місці.
Тепер Івану Розгонюку навіки 27 років...
У нього залишилися дружина, донька та батьки.
Поховали Героя у селі Гута Морозівська Новодунаєвецької територіальної громади.
Рішенням Хмельницької міської ради №1 від 21.05.2025 року за видатні заслуги перед українським народом та Хмельницькою міською територіальною громадою удостоєний звання «Почесний громадянин Хмельницької міської територіальної громади» посмертно.

Іван РОЗГОНЮК НАЗАВЖДИ 27

МЕТОДИЧНИЙ КУТОК
ПРИ ВИВЧЕННІ ПРЕДМЕТУ
ОХОРОНА ПРАЦІ
19 30
РОЗГОНЮК ІВАН ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(1996 - 2024)

19 30
ГУЦЬКО АНДРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ
(1976 - 2024)

Захищаючи Україну, загинув працівник коледжу Герой Андрій Гуцько

ГУЦЬКО
Андрій Володимирович
(8 лютого 1976- 10 липня 2024)

10 липня 2024 року, під час виконання бойового завдання з оборони та відсічі збройної агресії поблизу н. п Новосадове Донецької області, загинув Андрій Гуцько.

Народився Андрій 8 лютого 1976 року в м. Коростишів. Навчався в Барашівській ЗОШ Ємільчинського району Житомирської області. В шкільні роки захоплювався малюванням. Після закінчення школи навчався в Житомирському училищі.
З 1994 до 1996 р проходив строкову службу в Збройних силах України. Після служби в рідному селі працював кіномеханіком. Згодом працював в м. Київ. У 2013 році разом з дружиною та донькою переїхав в селище Нова Ушиця. Працював на Новоушицькому хлібокомбінаті ТОВ «Агробізнес», Новоушицькому РЕМ та коледжі ПДАТУ.

У грудні 2022 року Андрій став на захист України першим навідником мінометного взводу роти вогневої підтримки.
У нього залишилися дружина, донька, та сестра. Пам’ять про нього живе в серцях родини, побратимів, односельців та всіх, хто знав Андрія

Андрій ГУЦЬКО НАЗАВЖДИ 48

СИМВОЛІКА УКРАЇНИ
ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА
ГУЦЬКО АНДРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ
(1976 - 2024)

19 30
СІРАНЧУК ІГОР МИКОЛАЙОВИЧ
(1969 - 2025)

ЛЮДИНА ВЕЛИКОГО СЕРЦЯ

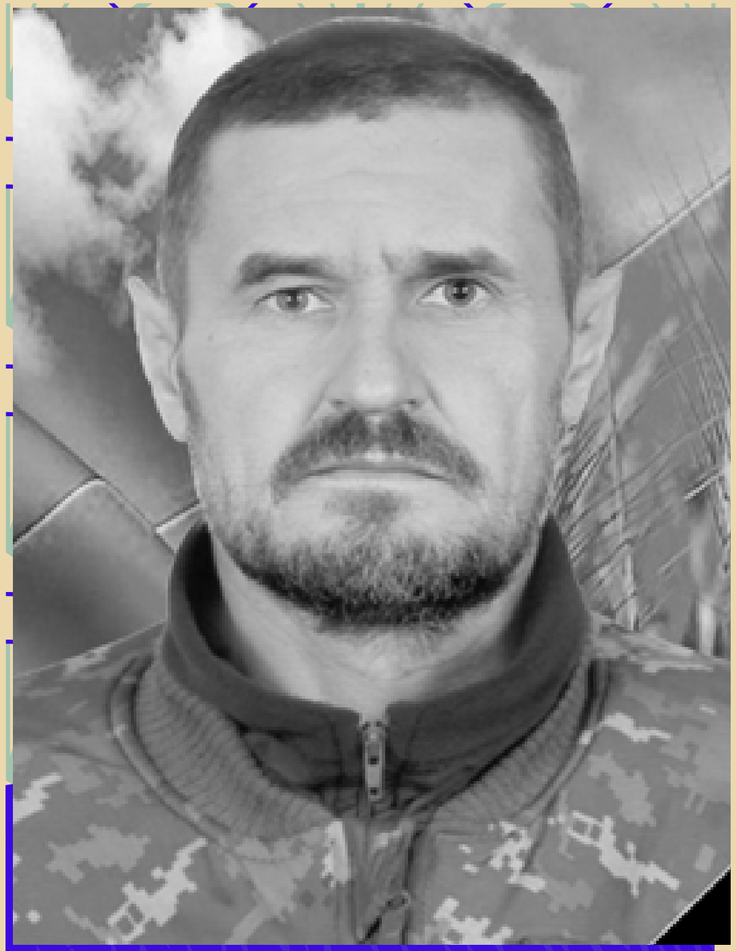

СІРАНЧУК
Ігор Миколайович
(1 квітня 1969- 4 березня 2025)

До лав Небесного війська доєднався ще один наш випускник… головний сержант Ігор Миколайович СІРАНЧУК. Герой загинув під час виконання бойового завдання 04 березня 2025 року в Харківській області.

Ігор СІРАНЧУК народився 01 квітня 1969 року в Новій Ушиці. Навчався у місцевій середній школі № 2, Новоушицькому технікумі механізації сільського господарства. Проходив строкову службу в армії. Понад 10 років працював у пожежній частині (ППЧ-13) начальником караулу, потім у районній державній лікарні ветеринарної медицини завідуючим господарством. Згодом займався будівельно-ремонтними роботами.

Після початку повномасштабного вторгнення Ігор Миколайович одним з перших, не вагаючись, став на захист країни. Ніс службу в Третій окремій танковій Залізній бригаді. За зразкове виконання обов'язків та заслуги перед ЗСУ Ігор СІРАНЧУК нагороджений відзнакою міністра оборони України - медаллю "Захиснику України", медаллю "За визволення Харківської області".

У загиблого залишилися мама, дружина, дочки, брат. Висловлюємо щирі співчуття рідним Ігоря Миколайовича. Нехай опіка Всевишнього полегшить гіркоту втрати дорогого сина, чоловіка, батька, брата, мужнього Героя, який загинув, захищаючи Україну та кожного з нас.

«Сьогодні тебе не стало. Де б ти зараз не був, ми завжди будемо тебе любити. Ти – наш Герой! Ти – людина принципів і величезного серця».
– написала в соцмережах донька загиблого Героя Олена.

Ігор СІРАНЧУК НАЗАВЖДИ 55

ЛАСКАВО ПРОСИМО!
1930
НКПДАТУ
За можливість жити,
працювати,навчатися
ПОДЯКУЙМО
нашим ГЕРОЯМ...
Вічна пам'ять
Героям України!
Навіки слава!
СІРАНЧУК ІГОР МИКОЛАЙОВИЧ
(1969 - 2025)

ШИМКО СЕРГІЙ ГРИГОРОВИЧ
(1980 - 2025)

ШИМКО
Сергій Григорович
(11 червня 1980 - 3 червня 2025)

3 червня 2025 року при виконанні бойового завдання в Сумській області загинув Шимко Сергій Григорович — молодший сержант, житель села Володимирівка. Йому було 44 роки. Вірний присязі, відданий Україні, він став на захист держави у важкий час і віддав життя заради миру на рідній землі.

Народився 11.06.1980 в селі Галайківці Мурованокуриловецького району Вінницької області. 1987-1995 – навчався в Галайковецькій восьмирічній школі.
Після проходження курсів отримав спеціальність тракториста-машиніста.
З 2003 року проживав в селі Володимирівка Мурованокуриловецького району Вінницької області.
11.08.2007-07.02.2008 – працював різноробочим СВАТ “Петриманське” с. Петримани.
08.04.2009-15.08.2014 – працював молодшим санітаром, молодшою медичною сестрою ФАПу с. Володимирівка.
Значну частину свого трудового життя присвятив справі будівництва, він будував, ремонтував будівлі, паркани, за що жителі громади йому дуже вдячні.
2014 -2015 – брав участь в АТО/ООС.
16.04.2022 - мобілізований до лав ЗСУ. Служив стрільцем-номером обслуги 3-го механізованого відділення 3-го механізованого взводу 1-ої механізованої роти 1-го механізованого батальйону в/ч А 4689, молодший сержант.

Загинув 03.06.2025 біля села Яблунівка Сумського району Сумської області під час виконання бойового завдання.
Вдовою залишилась дружина Світлана Іванівна, втратили батька сини Артем та Олександр, брата - брат Володимир.

Сергій ШИМКО НАЗАВЖДИ 44

Математика - це мистецтво називати різні речі одним і тим же ім'ям.
А. Пуанкаре
1930
ШИМКО СЕРГІЙ ГРИГОРОВИЧ
(1980 - 2025)

19 30
ЛУКАШИК ОЛЕКСІЙ ГРИГОРОВИЧ
(1986 - 2025)

ЛУКАШИК
Олексій Григорович
(26 січня 1986 - 11 лютого 2025)

Старший солдат Лукашек Олексій Григорович, позивний «Лукаш», помер 11 лютого 2025 року у відділенні екстреної медичної допомоги в місті Суми від отриманих поранень, несумісних з життям, в Курській області.

Йому було лише 39...

Олексій народився 26 січня 1986 року в селі Сокілець. Він зростав у великій родині, змалку вирізнявся наполегливістю, розумом і добрим серцем. У 1993 році пішов до 1 класу Сокілецької загальноосвітньої школи І-ІІ ступенів, яку закінчив з відзнакою. Потім вступив до Новоушицького технікуму механізації сільського господарства, де отримав спеціальність механіка. Згодом працював підприємцем у Києві.

Створив сім'ю. Разом із дружиною Наталією виховував четверо дітей, мав мрії та великі плани. Але війна безжально забрала в нього все: і спокій, і родинне тепло, і саме життя...

З початком повномасштабного вторгнення Олексій не зміг залишатися осторонь. 22 серпня 2022 року він став на захист Батьківщини, добровільно приєднавшись до лав Збройних сил України. Олексій пройшов навчання у Великій Британії для десантно-штурмових військ.

Боронив рідну землю в Донецькій, Харківській та Курській областях. Брав участь у боях за Соледар, Часів Яр, Бахмут. Виконував обов'язки старшого водія 77 окремої аеромобільної бригади ДШВ Збройних сил України військової частини А4355.

Олексій був надзвичайно чуйною людиною. Так під час виконання військових обов'язків у Бахмуті боєць натрапив на маленького наляканого песика. Він не зміг залишити його там і забрав з собою. Назвав собачку «Сніжок». Деякий час він служив разом з Олексієм, а згодом - волонтеркою Іванкою передав його додому в Дунаївці.

Олексій постійно був поруч із побратимами, завжди готовий допомогти, підтримати у найтяжчі хвилини. «Льоша, наш Льошка...», - так називали його побратими.

Олексій ЛУКАШИК НАЗАВЖДИ 39

Я безмежно вдячний Богу за те, що колись познайомився з Олексієм. Я безмежно вдячний йому за всі роки, які ми пройшли у цій клятій війні. Я мав честь служити разом з ним, він - неймовірна людина. Олексій - приклад усього для мене, абсолютно всього… Я вдячний йому,що він був завжди поряд, ми багато зробили разом. Пробач, друже,що я не зумів тебе повернути до родини, але я знаю,що ти з нами завжди поряд. Ти навіки в наших серцях…»,- з хвилюванням згадував командир Олексія, з позивним «Бєс». Олексій для нього був не лише побратимом, а став хресним батьком його сина. Своїм дітям він подарував прапор бригади з підписами побратимів.

За відвагу та відданість Україні Олексій був нагороджений нагрудним знаком «Золотий Хрест». І неспроста…

- Одного разу до нього звернувся командир батальйону з проханням допомогти вивезти поранених та загиблих військових іншої бригади в районі Часового Яру, оскільки там дуже складна ситуація і потрібен водій з досвідом, - розповідає дружина Олексія. - Він погодився, а мені сказав: «Не хвилюйся, але я не можу по-іншому, бо там - поранені і, можливо, когось ще встигнуть врятувати, а загиблих хтось шукає…». Три доби він не виходив на зв'язок і без відпочинку вивозив військових.
Кажуть, що у людей є передчуття, і в Олексія воно було… 26 січня йому виповнилося 39 років.

8 лютого його приїхала привітати дружина.
- Коли він проводжав мене на залізничному вокзалі додому, - пригадує Наталя, - сказав: «Таке відчуття, що це - наша остання зустріч, що я тебе бачу востаннє…». Його слова я не забуду ніколи… Прохала: поїхали зі мною до дітей, але він не піддавався на мої вмовляння. «Я не боягуз, я не кину своїх хлопців. Мене чекають, не можу підставити свого командира»,- таку відповідь я почула.

Не віриться, що його більше немає. Не можу навіть уявити, як я буду без нього…, - з болем каже дружина Наталія.
11 лютого 2025 року, отримавши смертельне поранення в Курській області, Захисник помер у відділенні екстреної медичної допомоги в місті Суми.
На Захисника вдома чекали мати, батько, брат, сестра, дружина, діти та рідні.
Поховали Героя з усіма військовими почестями у рідному селі Сокілець.
Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) (Указ Президента України № 223/2025 від 9 квітня 2025 р.)

19 30
ЛУКАШИК ОЛЕКСІЙ ГРИГОРОВИЧ
(1986 - 2025)

19 30
КУЧЕРУК ІВАН ІВАНОВИЧ
(1981 - 2025)

Іван КУЧЕРУК НАЗАВЖДИ 43

КУЧЕРУК

Іван Іванович

(18 березня 1981- 11 лютого 2025)

Наша колежанська громада вкотре отримала гірку звістку про страшну втрату Захисника... У боях за Україну, її волю та незалежність під час виконання військового обов'язку загинув старший солдат Іван КУЧЕРУК. Війна обірвала його життя 11 лютого 2025 року в Сумській області.

Іван Іванович КУЧЕРУК народився 18 березня 1981 року в с-щі Комунар (Загродське). Навчався у Новоушицькій ЗОШ І-ІІІ ступенів № 1, Новоушицькому технікумі механізації сільського господарства, де здобув професію механіка.

Працював у ПП “Мрія забудовника”, останні роки проживав у Хмельницькому.

Іван КУЧЕРУК проходив військову службу по мобілізації з березня 2023 року на посаді інспектора прикордонної служби 15-го прикордонного загону.

У Героя залишилися дружина, доньки, брат. Щиро співчуваємо рідним та близьким загиблого Воїна.

Поліг під час виконання бойового завдання на Сумщині. Згадаймо Івана Кучерука...

СВІТ
19 30
КУЧЕРУК ІВАН ІВАНОВИЧ
(1981 - 2025)

ЦІЦІЙ ЯРОСЛАВ ВАСИЛЬОВИЧ
(1990 - 2025)

ЦІЦІЙ

Ярослав Васильович

(1 березня 1990- 8 червня 2025)

Пройшов Дебальцеве, звільняв Київщину

Ярослав ЦІЦЙ народився 1 березня 1990 року в селі Новий Глібів на Новоушиччині. Після школи закінчив Новоушицький технікум механізації сільського господарства.

На захист України Ярослав став ще в 2014 році, служив у 128-й окремій гірсько-штурмовій бригаді, мав позивний «Чапай». Пізніше служив у Райківецькій виправній колонії, працював на приватному підприємстві у місті Хмельницькому.

В перші дні повномасштабного вторгнення Ярослав знову став до лав ЗСУ. Служив захисник у складі 19-ї Хмельницької ракетної бригади, згодом у 58-й окремій мотопіхотній, 16-му окремому полку та 57-й окремій механізованій бригаді, солдат.

Загинув воїн 8 червня 2025 року під Вовчанськом на Харківщині внаслідок вибухової травми. Під час захисту країни був поранений. Нагороджений нагрудним знаком “Почесна відзнака командира 16 окремого полку підтримки”.

У нього залишилися дружина, син, мати та сестра.

Поховали Героя на Алеї Слави кладовища у мікрорайоні Ракове.

Ярослав ЦІЦІЙ НАЗАВЖДИ 35

ТЕХНІКУМ З 1985 РОКУ
ТЕХНІКУМ – КУЗНЯ КАДРІВ
ЦІЦІЙ ЯРОСЛАВ ВАСИЛЬОВИЧ
(1990 - 2025)

19 30
СОВІНСЬКИЙ МАКСИМ ВІКТОРОВИЧ
(1990 - 2025)

СОВІНСЬКИЙ
Максим Вікторович
(18 липня 1990- 19 березня 2025)

Максим народився 18 липня 1990 року в Новій Ушиці. Він навчався в Новоушицькій ЗОШ І-ІІІ ступенів № 1, а згодом здобув професію холодильщика в Новоушицькому технікумі механізації сільського господарства. Працював будівельником в Європі, а потім брав участь у будівництві залізниць в Україні.

Максим СОВІНСЬКИЙ **НАЗАВЖДИ 34**

З перших днів повномасштабного вторгнення Максим став на захист Батьківщини, вступивши до лав ЗСУ 25 лютого 2022 року. Він служив гранатометником взводу оперативного призначення, де отримав позивний "Сова" У загиблого Героя залишилися мати, сестра, бабуся, дідусь.

Матір та сестричка ГЕРОЯ

25.02.2022 року МАКСИМ став на захист нашої Батьківщини ДОБРОВОЛЬЦЕМ , захищав території в усіх напрямах наступу ворога на території України.

Совінський Максим Вікторович проходив військову службу по мобілізації, відповідно до сповіщення військової частини № 5638. Під час виконання бойового завдання загинув 19.03.2025 року, проявивши стійкість і мужність при захисті нашої України в районі населеного пункту Мала Шапківка, Харківської області, отримавши складні, смертельні поранення несумісні з життям. Максим загинув, захищаючи кожного з нас…

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ПРО МАКСИМА НАЗАВЖДИ В НАШИХ СЕРЦЯХ …

19 30
СОВІНСЬКий МАКСИМ ВІКТОРОВИЧ
(1990 - 2025)

ЛІНЕВСЬКИЙ РУСЛАН ВІКТОРОВИЧ
(1997- 2025)

Молодий, мужній Герой-захисник

Не встиг реалізувати свої плани: Герой Руслан ЛІНЕВСЬКИЙ став крилом Небесного війська. Він боровся до останнього подиху, не зраджуючи ні своєму народові, ні присязі. Його усмішка й добре слово зігрівали побратимів навіть тоді, коли землю навколо трясла війна.

ЛІНЕВСЬКИЙ
Руслан Вікторович
(8 січня 1997- 19 березня 2025)

Руслан ЛІНЕВСЬКИЙ **НАЗАВЖДИ 34**

Руслан народився 8 січня 1997 року в тихих Віньківцях. Тут робив перші кроки, тут дорослішав, мріяв, тут формувався той характер, який пізніше зведе його на передову боротьби. Навчався в місцевій школі, здобув фах у Новоушицькому технікумі, а згодом служив у Національній гвардії України.

Повернувшись до цивільного життя, працював у «Хмельницькгазі» інженером геоінформаційних систем - відповідальним, точним, незамінним. А потім, прагнучи більшого, вступив до КПІ, продовжуючи розвиватися й ставати сильнішим. Він завжди рухався вперед. Але прийшла повномасштабна війна. І Руслан не вагався ні секунди - став на захист країни у перші ж дні вторгнення. Пройшов Гуляйпільський напрямок, найтяжчі бої, найнебезпечніші передові позиції.

20 листопада 2025 року, поруч із побратимами, до останнього подиху борючись за кожен клаптик рідної землі, він загинув як справжній син України. 28 років. Нездійснені мрії. Незавершені справи. Розбите горем серце дружини, батьків, сестри…І безмежна вдячність тих, кого він захищав.

ВІДОКРЕМЛЕНИЙ СТРУКТУРНИЙ ПІДРОЗДІЛ
"НОВОУШИЦЬКИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ
ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ "ПОДІЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ"

КОЛЕКТИВ ТА СТУДЕНТСТВО НОВОУШИЦЬКОГО ФАХОВОГО КОЛЕДЖУ
НИЗЬКО СХИЛЯЮТЬ ГОЛОВИ У ГЛИБОКІЙ ШАНІ
ПЕРЕД ПОДВИГОМ НАШИХ ЗАХИСНИКІВ,
ВИПУСКНИКІВ ТА СПІВРОБІТНИКІВ, ЯКІ ВІДДАЛИ СВОЄ ЖИТТЯ
ЗА СВОБОДУ ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ.

СВІТЛА ТА НЕТЛІННА ПАМ'ЯТЬ НАВІЧНО ЗАЛИШИТЬСЯ У НАШИХ СЕРЦЯХ
ТА ІСТОРІЇ ВСП НФК ЗВО ПДУ.